

Romeinen 12:11-12

“Wees niet traag in het benaastigen. Wees vurig van geest. Dient de Heere. Verblijdt u in de hoop. Wees geduldig in de verdrukking. Volhardt in het gebed.”

Gemeente,

We halen even de structuur van de Romeinenbrief weer even op. Het hart staat in het begin. Hoofdstuk 1:17. Het Evangelie is de kracht Gods tot zaligheid. Daarna t/m 3:19 gaat het erover dat alle mensen dat Evangelie nodig hebben, want alle mensen zijn zondaren onder Gods toorn. Vanaf 3:20 t/m hoofdstuk 8 met de uitloop t/m hoofdstuk 11 gaat het over de verlossing alleen door Jezus Christus en Zijn werk. We signaleren dat de Heidelberger Catechismus dezelfde, Bijbelse, opbouw heeft. Zondag 1 over de enige troost en daarna ellende, verlossing, dankbaarheid.

Die dankbaarheid gaat het over in Romeinen 12 en volgende. Paulus roept op tot heilig leven vanwege de ontfermingen Gods. Vanwege de genade van de vrijspraak. Vanwege die vrijspraak om Jezus wil. Vanwege alle schatten daarvan die in Romeinen 8 genoemd zijn. Vanwege alle blijken daarvan die God in je leven heeft gegeven. God dienen is per definitie een zaak van dankbaarheid.

We hoorden al in Romeinen 12 dat dat leven de dankbaarheid betrekking heeft op God. Vers 1 en 2. Het heeft betrekking op de omgang met je gaven en talenten. Vers 3-8. Het betrekking op de omgang met je naaste, je broeders en zusters in de gemeente, en op de omgang met je vijanden. En daartussen staan dan de verzen van vanavond. Blijkbaar is wat in deze verzen staat het hart van het leven der dankbaarheid. Door deze verzen in praktijk te brengen krijgen alle andere genoemde dingen hun brandstof. Hele belangrijke verzen dus.

Ik zou allebei deze verzen willen vergelijken met een vogel. En een vogel heeft natuurlijk een lichaam, een lijf. En aan dit lichaam zitten twee vleugels. Anders kan die vogel ook niet vliegen. Daarvoor heeft hij twee vleugels nodig. Als die twee vleugels goed functioneren dan vliegt de vogel.

Dan eerst vers 11. Het lichaam van de vogel staat in het midden: wees vurig van geest. En de ene vleugel is: wees niet traag in het benaastigen. De andere vleugel is: dient de Heere. Het gaat dus in dit vers om dit: wees vurig van geest. Of: wees vurig in de Geest, en dan staat Geest met een hoofdletter. Maar in elk geval: wees vurig.

Alles wat in dit hoofdstuk staat: je leven aan God opofferen, je gaven gebruiken, je naasten liefhebben dat moet niet een mechanisch iets zijn, routine, gewoonte, formeel. Waarbij het een levenloze gewoonte is. En natuurlijk ga je weer naar de kerk, en natuurlijk doe je wat in de collectezak. En net als altijd ga je club geven en net als altijd ga je voor de kerk op pad. En zoals gewoon help je de buurvrouw met boodschappen en net zoals gewoon ga je op bezoek bij een weduwe. Maar ja, het is formeel, mechanisch haast.

Dan staat daar de oproep tegenover: wees vurig van geest. Sta in vuur en vlam voor de dienst van de Heere. Dan doe je het van binnenuit, dan doe je het met verlangen, dan kun je het niet laten om ook nog een goed woord van de Heere te spreken. Vurig, het woord kan ook betekenen: kokend. Overkokend. Dan borrelt het van onderuit op. En je houdt het niet tegen. Je kunt er eigenlijk niks tegen doen. Het golft op van binnenuit. Wees vurig van geest. Brandend, overkokend van verlangen en vurigheid. God wil dat ik zo in het leven der dankbaarheid sta. In mij kerkgang, in mijn collecte gaven, in mijn club geven, in mijn bezig zijn voor de kerk, in mijn boodschappen doen voor de buurvrouw, in het bezoeken van een zieke of weduwe. Vurig van geest.

Deze vogel heeft twee vleugels. Zonder die vleugels kan hij nooit vliegen. De ene vleugel is: wees niet traag in het benaarstigen. Benaarstigen dat is ijverig zijn, er werk van maken, je ervoor inzetten en inspannen. Want die vurigheid van geest die komt niet vanzelf. Die krijg je niet als je met je armen over elkaar gaat zitten in een luie stoel, of als je maar verder leeft in het leven waar je druk mee bent en denkt: ik wacht wel tot ik vurig van geest wordt. Nee, benaarstigen, beijveren. Ermee en ervoor bezig zijn: Bijbellezen en daar over nadenken. Bidden en daar tijd voor nemen. Overdenken de ontfermingen Gods, mediteren over Gods grote heilsgaven. Lezen in een goed boek over de grote werken Gods of over levens van zendingen of vervolgden. Beijver je daarvoor. Zet je daarvoor in, steek daar energie in.

En wees daar niet traag in. Zeg niet bij jezelf, o ja, dat is waar ook: later ga ik daar wel meer tijd in steken, over een poosje zal ik me daar eens meer in gaan verdiepen. Nee, benaarstigen betekent ook dat je er haast mee maakt. Wat je belangrijk vindt daar maak je haast mee. Als je moeder tegen je zegt: zou je je kamer niet eens opruimen, dan denk je misschien, och ja dat is waar ook, nou ik zal daar volgende week eens een keertje even naar kijken. Je vindt het niet belangrijk. Als je het echt belangrijk vond, zou je direct er tijd voor maken. Wees niet traag in het benaarstigen: geef er voorrang aan, maak er haast mee. Niet: ja, over een tijdje zal ik wel eens meer gaan lezen en bidden en nadenken. Maar: wees niet traag: vanaf vandaag. Vanaf morgen. Direct werk van maken en je leven omgooien, andere dagindeling, andere programmering zagezegd, vanaf morgenochtend in je agenda, je tijd van

opstaan, je stille tijd rekening mee houden. Wees niet traag, stel niet uit. Want wat is uitstellen in het godsdienstig leven een groot kwaad. Wat haalt de duivel daar veel winst mee: uit te laten stellen, over een tijdje, over een poosje, als ik het minder druk heb....

Dat is de ene vleugel om vurig van geest te zijn: haast je om je te beijveren. Maar met één vleugel kan een vogel niet vliegen, draait hij rondjes en valt hij neer. Hij heeft een tweede vleugel nodig: die staat erachter in onze tekst: dient de Heere. Letterlijk: wees een slaaf van de Heere. Jezus is de Eigenaar Die je heeft gekocht. Die je heeft vrijgekocht van de vreselijk eigenaar: de zonde, de duivel. Die beter voor je zorgt dan wie anders ook. Die het genadeloon zal geven van het eeuwige leven. Dient Hem. Maw: wees Zijn slaaf. En een slaaf die luistert naar zijn heer. Die is gehoorzaam, die onderwerpt zich. Zeker in die tijd was dat zo. Een slaaf die had te doen wat zijn heer en eigenaar zei. Die had geen eigen voorstel, waarover hij kon discussieren met zijn heer en eigenaar. Nee, zijn heer en eigenaar bepaalde wat de slaaf moest doen en dat was het. Punt uit. Dient de Heere. Neem Zijn bevelen in ontvangst en gehoorzaam die.

Anders vliegt die vogel van vurig van geest niet goed. Juist als je vurig van geest bent kun je zo je eigen ideeën hebben. En kan je gevoel je zo meeslepen en kun je je door je enthousiasme laten leiden. Maar in dat gevoel, in die vurigheid kan zo makkelijk iets van jezelf komen, en iets van het vlees door de geest heen gemengd worden. En ik denk vast dat ik dit moet doen en dat het zo moet. Of ik denk vast dat die regeltjes en die wetjes allemaal beklemmend zijn en niet nodig zijn.

Dient de Heere. Onderwerp je aan Gods stem en bevel. Wees gehoorzaam aan al Gods geboden en rechten. Ga daar geen millimeter buiten en doe daar geen graadje vanaf. Dan blijf je op koers, dan houd je de goede richting aan. De richting van Gods eer en Naam en lof. Dient de Heere. Onderzoek Zijn Woord, toets alles aan Zijn geboden. En onderwerp je in gehoorzaamheid aan Zijn wil en getuigenis. Die houding past een christen, past een dankbaar christen. Dient de Heere.

Zo vliegt de vogel. Vurig van geest. Met de ene vleugel die zich haast om zich te beijveren. En de andere vleugel die zich onderwerpt in gehoorzaamheid aan alles wat de Heere zegt. Zo krijgt het leven der dankbaarheid gestalte. Zo wordt het leven God toegewijd, worden de gaven gebruikt tot heil van de naaste, zo wordt de naaste geholpen en de vijand gezegend. Dat is het leven der dankbaarheid! Zonder dat komt niemand in de hemel. Zonder deze vogel komt niemand aan in het hemels Koninkrijk.

Nu stel ik de vraag van de catechismus die we hebben beleden: waarom laat God Zijn geboden zo scherp preken, want er is toch niemand, er is toch geen kind van God die ze houden kan? Of u wel? Kun jij zeggen: o ja, dat is bij mij allemaal perfect in orde. Of dat is vrijwel helemaal in orde, nog een kleine finishing touch en mijn leven van dankbaarheid is wat het wezen moet? Vergeet het maar. Waarom laat God het zo preken?

Opdat ik hoe langer hoe meer mijn zondige aard leer kennen. Leer kennen dat het bij mij van binnen zit. Mijn zondige natuur, mijn Adamsnatuur die altijd tegenwerkt, die altijd dwars ligt, die altijd de vaart eruit haalt. Ik ellendig mens. Maar daardoor ga ik steeds meer verlangen en waarderen de vergeving die er is in de Heere Jezus. Geen dag, geen uur kan ik zonder. Ik neem er steeds vaker de toevlucht toe. Ik kleef er steeds meer aan, aan vergeving alleen. En....ik kan ernaar uitzien: naar de dag die komt. Totdat wij na dit leven de voorgestelde volkomenheid zullen bereiken. Altijd vurig en vol van de Geest voor Hem. Zonder dat ik me hoeft te benaastigen, het gaat vanzelf dan, en altijd gehoorzaam aan de Heere. Volmaakt en volkomen. Ik kan ernaar uit gaan zien, dat de vogel aankomt aan de overzijde. Dat de vogel neerstrijkt op de eeuwige stranden.

En tot die dag hoor ik het: wees vurig van geest. Wees niet traag in het bijjveren. Dient de Heere.

Vers 12 is ook zo'n vogel. Een vogel die opkomt uit de ontfermingen Gods. De vrijspraak. Omwille van Jezus Christus. En de gave van de Geest. Het Kindschap. Dat ik ook erfgenaam ben, dat ik uitverkoren ben, dat niets me kan scheiden van Zijn liefde. Al die ontfermingen. Heel mijn geloofsleven door. Dat geeft de vogel van vers 12. Midden lezen we dan: wees geduldig in de verdrukkingen. De ene vleugel staat ervoor: verblijdt u in de hoop. De andere vleugel staat erachter: volhardt in het gebed.

Wees geduldig in de verdrukkingen. Het leven der dankbaarheid is niet zonder. Verdrukkingen, benauwdheden. Dat kan zijn vanwege mensen. Die je wat aandoen, die je niet meer waarderen, die langs je heen kijken. En dat kan veel ergere vormen aannemen, waar we voorbeelden van kennen uit berichten over de vervolgte kerk. Dat kan ook zijn van de kant van de duivel. Aanvechting. Hij wil je moedeloos en wanhopig maken. Hij bestormt je met allerlei gedachten die je in het nauw brengen. Gedachten van ongeloof, wanhoop, verzoeking. Dat kan ook zijn van de kant van God. Ja, beproevingen. Dat God je beproeft en dingen oplegt aan ziekte of smart. Dat God je een weg laat gaan die veel kost van jezelf. Je moet dingen opgeven, van dingen afzien, je dingen ontzeggen. In elk geval van de ene of van de andere kant of van

meerdere kanten: verdrukking. Het christen leven valt wel eens zwaar.
Kruisdragen.

Wees geduldig in de verdrukking dat wil zeggen: blijf de verdrukking dragen. Werk je er niet onderuit. Die verdrukking is een last die je opgelegd krijgt. En je zou die af kunnen schudden. Naast je neer kunnen leggen. Door maar te zwijgen in het vervolg, door niks te laten merken. Door het geloof naast je neer te leggen, dan maar niet bezig zijn met zaligheid en verzoening enzo, dan maar gewoon erop houden dat het zo'n vaart niet loopt en daarmee uit. Dan maar de makkelijkste weg kiezen en toegeven aan je vlees, de strijd ontlopen. Je kunt het kruis afschudden. Maar nee, blijf eronder. Blijft het dragen. Blijf het kruis dragen en ga in die weg verder.

Dat is de vogel: wees geduldig, blijf volhouden in de verdrukkingen.
Geef niet op, laat niet op z'n beloop.

Die vogel heeft twee vleugels nodig. Allereerst de vleugel van: verblijdt u in de hoop. De hoop dat is dat wat je krijgt, maar wat je nog niet hebt. Als kind van God van God heb je al veel: vrede met God, vrijspraak van schuld, verlossing van de boze, kindschap van de Vader, gave van de Heilige Geest. Maar je krijgt nog veel meer. Je krijgt de God Zelf helemaal. De erfenis. De hemel. De nieuwe hemel en de nieuwe aarde. Volmaakte vreugde, liefde en heiligheid. Op een aarde zonder moeite, ziekte, verdriet, rouw en gemis. En dat voor eeuwig. Dat is de hoop.

Verblijdt u daarin! Laat dat een rol van betekenis spelen. Laat dat geen bijkomstigheid zijn waar je verder niet zo over nadenkt. Maar denk daaraan en verblijdt je daarin. Dit staat me nog te wachten, dit heb ik nog tegoed. Calvijn heeft daar prachtige dingen over gezegd. Een heel hoofdstuk aan gewijd in zijn Institutie: de overdenking van het toekomstige leven. Waarin zinnen staan als: ik houd niemand voor gevorderd christen dan hij die dag van zijn dood en wederopstanding met vreugde verwacht. Laat de gelovigen zich steeds vurige en gereeder zich geheel wijden aan de overdenking van het toekomstige leven. Laten we daarom de komst van de Heere met hijgen en zuchten verlangen als de aller gelukkigste zaak. Zo'n beetje als een kind dat jarig is volgende week en weet wat het krijgen zal. Het krijgt een prachtig poppenhuis van playmobil. En deze week komt moeder nog eens even bij het bed zitten. En het kind zegt: ik kan niet slapen. Hoezo niet? Ik lig maar aan dat poppenhuis te denken.

Overdenking van het toekomstige leven. Verblijdt u in de hoop.
Worden als een kind. Ligt u er wel eens aan te denken? Omdat u niet in slaap kunt komen of daarom kunt u niet in slaap komen: aan de erfenis, de hoop?

Kijk, dat doet volhouden in de verdrukking. Blijven doorgaan, blijven dragen. Een beetje als onze jongeren die leren voor het examen. Niet leuk, valt wel eens zwaar, weer leren, maar: je denkt aan je diploma en je vervolgopleiding of je werk en je gaat toch weer leren, je geeft niet op. Dat werk, hangt er maar niet een beetje bij, nee, die stimuleert om te blijven leren. Zo iets: je denkt aan de hoop die wacht en dan draag je je kruis weer. Die hoop hangt er maar een beetje bij. Nee, die stimuleert om te blijven kruis dragen. Met uitzicht, met verwachting, met uitzien. Zo verblijden in de hoop.

Dat is de ene vleugel.

En de andere vleugel is: volhardt in het gebed. Volhouden in het gebed. En het gebed dat is Bijbels gezien: God op Zijn beloften aanspreken. Op Zijn belofte dat het lijden nut zal hebben. Dat hij alle dingen laat medewerken ten goede. Dat het lijden van deze wereld niet opweegt tegen de heerlijkheid die geopenbaard zal worden. Dat Hij alle dingen zal laten medewerken ten goede. Dat Hij kracht zal geven in zwakheid, troost in verdriet, uitkomst in nood, hulp in benauwdheid. Bidde is: die beloften aangrijpen! Ze liggen als touwen naar je uitgeworpen en bidde is: die touwen naar je toe trekken. En soms zijn die touwen zwaar en lang. Maar blijven trekken, ze blijven aanklampen.

Volharden in het gebed. Volharden dat is; volhouden ondanks tegenstand. Er is tegenstand van buiten: het duurt soms zo lang, ik merk lange tijd helemaal niks. Of: ik heb het zo druk, ik ben zo bezet, in mijn agenda en in mijn hoofd. Tegenstand. En ook tegenstand van binnen: ik heb geen zin om bij God te zijn. Erg om te zegen, maar wel waar: ik doe liever wat anders. Krantje lezen, filmpje kijken, beetje doelloos gamen of chatten, me vervelen. Liever dan bidden. Volharden, tegen die krachten in toch bidden, en blijven bidden. Volhardt in het gebed.

De vogel van het geduldig dragen van de verdrukking. Die heeft twee vleugels nodig: verblijden in de hoop. En: volharden in het gebed. Anders stort hij neer, haalt hij het niet, blijft hij niet in de lucht. En zonder dit komt niemand in de hemel. Maar blijf ik waar ik ben. In de woestijn. En daar kom ik om. Al heb er een tijdje nog zoveel. Maar ik kom om. Zonder verwachting, of het moest ijdele verwachting zijn. En ik blijf eeuwig buiten het hemels Kanaan.

Nu stel ik de vraag van de catechismus die we hebben beleden: waarom laat God Zijn geboden zo scherp preken, want er is toch niemand, er is toch geen kind van God die ze houden kan? Of u wel? Kun jij zeggen: o ja, dat is bij mij allemaal perfect in orde. Kruisdragen, verblijden in de hoop, volharden in het gebed, het gaat me prima af. Of dat is vrijwel helemaal in

orde, nog een kleine finishing touch en mijn leven van dankbaarheid is wat het wezen moet? Vergeet het maar. Waarom laat God het zo preken?

Opdat ik hoe langer hoe meer mijn zondige aard leer kennen. Leer kennen dat het bij mij van binnen zit. Mijn zondige natuur, mijn Adamsnatuur die altijd tegenwerkt, die altijd dwars ligt, die altijd de vaart eruit haalt. Ik ellendig mens. Maar daardoor ga ik steeds meer verlangen en waarderen de vergeving die er is in de Heere Jezus. Geen dag, geen uur kan ik zonder. Ik neem er steeds vaker de toevlucht toe. Ik kleef er steeds meer aan, aan vergeving alleen. En....ik kan ernaar uitzien: naar de dag die komt. Totdat wij na dit leven de voorgestelde volkomenheid zullen bereiken. Altijd vurig en vol van de Geest voor Hem. Zonder dat ik me hoeft te benaastigen, het gaat vanzelf dan, en altijd gehoorzaam aan de Heere. Volmaakt en volkomen. Ik kan ernaar uit gaan zien, dat de vogel aankomt aan de overzijde. Dat de vogel neerstrijkt op de eeuwige stranden. Aangekomen: de verdrukkingen zijn voorbij, de hoop is vervuld en alles is nu te genieten en het gebed is niet meer nodig, want er is geen nood meer en alle beloften zijn vervuld. O ja, ik kan er naar uit gaan zien. De dag dat ik de volmaaktheid zal bereiken.

En tot die dag blijft ik het horen: Wees vurig van geest, wees niet traag in het benaastigen, dient de Heere. Wees geduldig in de verdrukking, verblijft u in de hoop, volhardt in het gebed. Een waar christen heeft iets van een trekvogel. Die getrokken wordt naar het zuiden, om daar te overwinteren. Hij moet de lucht in en gaan vliegen, toegetrokken naar dat andere land. Zo is een waar christen: toegetrokken naar het Vaderland. De vogel vliegt niet altijd even hoog, en heeft niet altijd even veel vaart, dreigt wel eens neer te storten, raakt wel eens wat uit koers, maar hij zal aankomen. Vanwege de ontfermingen Gods. Vanwege de trouw van de Heere. Vanwege de genade van Jezus' werk.

Amen